

4.Marseille

Z výšky vypadalo město jako hromada svítících bodů, rozprostírajících se pod noční oblohou kam jen oko dohlédlo. Marseille vítala nově příchozí zářivou náručí. Osvětleny byly budovy, ulice i lodě v přístavu, takže bylo téměř nemožné rozeznat, kde končí pevnina a začíná moře. Letadlo se chystalo k přistání. Lařiny myšlenky během cesty často bloudily k záhadnému amuletu, teď ho však pustila z hlavy a začala se soustředit na to, co ji čeká. Najít Bannersonův dům by nemělo být těžké, v PDA měla údaje o poloze a také věděla, že vzhledem k majiteli to bude nějaké velké, honosné sídlo, přesvědčující okolí o tom, že ten, kdo tam bydlí, je neuvěřitelně bohatý. Pousmála se: a brzy bude o jednu věcičku chudší. Nebo o víc? Tuhle myšlenku rychle zavrhla; nemusí přece každému vzít více než to, co jí opravdu patří. Stačilo to jednou a pořád jí ten amulet nejde z hlavy. Zamračila se a podívala se z okénka na přibližující se zemi; už zase na ten malý kousek opracovaného zlata myslí. A na to teď rozhodně není vhodná doba...

Zanedlouho už Lara odcházela z marseillského letiště. Ještě předtím se na toaletách převlékla, takže teď do ulic plných nočního života vstupovala v temně zeleném tílku a tmavomodrých kraťasech. Lidí bylo všude plno, nemohla tedy být venku nápadná ani v tuto pozdní hodinu, což se jí náramně hodilo. Ani zjevem se nemohla příliš odlišovat, vzhledem ke kolemjdoucím všech možných národností, mířících do barů a jiných podniků za zábavou.

Bannersonův dům nebyl daleko, takže šla pěšky. Ani ne za půl hodiny se ocitla před širokou kovovou bránou, střeženou kamerami. Zůstala tedy stát opodál, mimo jejich zorná pole, a prohlížela si okolí, aby přišla na nejlepší způsob, jak se dostat dovnitř. Pak poodešla trochu doleva podél zdi, ohraničující zahradu, a po krátkém rozmýšlení se vyšvihla nahoru. Z výšky nezpozorovala nic podezřelého, spustila se tedy dolů a pro jistotu zapadla za nejbližší keř. Šla dál rozlehlou zahradou, ale snažila se nezůstat dlouho na otevřeném prostranství; ještěže tu bylo takové množství okrasných dřevin, které jí i v jasné noci poskytovaly bezpečí úkrytu. Za domem objevila rovnou vybetonovanou plochu, na které stál vrtulník, připravený kdykoli odletět. Lara měla před sebou celou noc, během níž chtěla důvod odletu odstranit. Podívala se vzhůru k nejbližšímu oknu; dovnitř může třeba tudy. Shodila si batoh ze zad a vytáhla z něj pouzdra s pistolemi, které si připnula k pásku. Na dně batohu ale zahlédla ještě něco, o čem nevěděla, že by to tam dávala. Vzala věc do ruky – byl to ten zlatý amulet. Představila si, kde ho měla v ruce naposledy. Ano, ve svém pokoji, hodila ho na postel; pravděpodobně ho omylem shodila do batohu, když si šla lehnout, jiné vysvětlení nebylo. Zvláštní náhoda... Nechtěla ho dávat zpět dovnitř, aby na něj náhodou nezapomněla, tak si ho pověsila na krk a schovala za tílko. Potom si hodila batoh zase na záda a vyskočila na okenní římsu – byla připravená dojít si pro to, co jí právem patřilo.

Budova byla i uvnitř bohatě zdobená. Dlouhá chodba měla stěny zaplněné obrazy a policemi s různými uměleckými díly, zemi pokrývaly tlusté rudo-černé koberce, postříbřené pruhy měsíčního světla vnikajícího dovnitř velkými okny. Lara byla spokojená, na cestu díky tomu viděla velmi dobře. Ještě jednou se ohlédla – ne, nikdo nepozná, kudy se dostala dovnitř, alespoň ne hned – a vydala se do nitra domu.

Po několika chodbách a místnostech, občas až nevkusně přezdobených, konečně našla to, co hledala: prostornou halu plnou skleněných vitrín. Až ji udivilo, co vše v nich mohla zahlédnout, překonala ale touhu zkoumat to důkladněji a brzy se zastavila před podstavcem s asi třiceticentimetrovou dýkou, nijak moc zvláštní, ale na první pohled velmi starou. Vše jí to přišlo náhle nějak moc jednoduché, nikde žádné kamery nebo poplašná zařízení. Nebo si to jen myslela? Svráстила čelo; pak si řekla, si nebude stěžovat, dokud to jde dobře, a opatrně odklopila víko vitríny. Nic se nestalo. S úlevou si oddychla a sáhla pro mayskou zbraň. Prudce se jí rozbušilo srdce – alarm! Ale ne v budově. Právě ho vyhlásil její šestý smysl. Na nic nečekala. Otočila se a utíkala pryč.

Nestihla ani vyběhnout z místnosti, ve dveřích jí zastoupilo cestu několik mužů se samopaly; a také jeden naprosto neozbrojen, zato ale s posměšným výrazem ve své bledé kulaté tváři: “Lady Croft! Jak milé překvapení,” jeho úsměv se ještě rozšířil, “měla jste ale předem oznámit, že se hodláte stavit, dal bych vám připravit pokoj pro hosty. I když... vy se asi nechystáte zdržet celou noc, že?” odhalil své bělostné zuby.

Lara zachovala ledový klid a zatvářila se jak nejmileji dovedla: “Ne, jste moc laskavý, ale jsem tu jen na skok. Už odcházím.”

Bannersonův výraz se změnil: “To vám bohužel nemohu dovolit, máte totiž něco, co patří mně,” v očích se mu nebezpečně zablýsklo, “a jistě mi to hodláte okamžitě vrátit,” vychutnával si její bezmocnost.

Podívala se na po zuby ozbrojené muže kolem. Copak měla na výběr? Když mu dýku podávala, její tvář byla klidná, ale z očí bylo možno vyčíst nejhlubší odpor k takový lidem, jako je on.

Bannerson si s nyní již naprosto triumfálním výrazem prohlížel artefakt, držící v ruce: “Ano, nádherný kousek, máte vybraný vkus, lady. Bohužel mi něco říká, že to nevzdáte,” opětoval její upřený pohled, “budete se ho snažit získat zpět, znovu a znovu, že? Tohle já nemám zapotřebí. Rád jsem vás poznal,” a kývnul hlavou na své muže.